

Vajon miért viszi haza a hullákat?

A szemeteskukát Isten az írónak teremtette, mondja Margaret Atwood a YouTube-hirdetésben, mielőtt elindulna a zene. A szemeteskuka a barátod, gyűjtsd csak benne a teleírt oldalakat. Lenézek az enyémmre, hét elején ürítettem, néhány koszos papírseb-kendőn kívül nincs benne más. Kezdjük máshogy a történetet, folytatja. Mondjuk úgy, hogy sötét volt a farkas gyomrában. Nincs türelmem tovább hallgatni, elkapcsolom. Cocteau Twinst akarok. A *Treasure Hidingot*.

Utáltad ezt a számot.

Bámulok kifelé, örülök, hogy a dolgozóasztalt tegnap áttoltam a nagy ablak alá. Látni az erdőt. A ronda, foltos galamb csikkel a csőrében érkezik vissza a társához. Szerintem az nem lesz jó a fészeképítéshez haver, kiáltok oda a csukott ablakon keresztül. Vajon a madaraknak van szaglásuk? Én a helyedben továbbra is ágakkal és fűszálakkal próbálkoznék, folytatom, majd abbahagyom, mert észreveszem, hogy olyan vagyok, mint az anyám. Én jobban tudom.

Hadd gondoljak azt, amit akarok, kérted többször.

Megmozgatom az egeret, a képernyő világosra vált, kikeresem, és megnyitom a regényt. Szerda óta nem tud embert ölni. Egyik nő sem elég jó neki, nem méltók a figyelmére. Selejttel nem foglalkozik, manapság meg csak az van. Frusztrálja, hogy előző este A Klubban az a kis vörös végül unalmasnak bizonyult. Lehet, hogy az a rémes nevéte riasztotta el, amibe időnként belerőgött. Ha ma befejezem a harmadik fejezetet, megajándékozom magam azzal a fekete, csipkés szaténhálóinggel. A két mutatóujjam az f és j billentyűkre teszem, hozzáigazítom a többit. Túl hosszúak a körmeim, ez így nem lesz jó. Felállok, kimegyek a fürdőszobába, keresek egy körömrészelőt, kiviszem a teraszra. A harminc négyzetmétert a fakorlát teljesen eltakarja a kirándulókk szeme elől.

Kibaszott növények, mondtad, mikor belerúgtál az ajtó mellett álló kaspóba. A francnak kell ide ennyi gaz, úgy néz ki a teraszod, mint egy dzsungel. Pedig nyár elején még tetszett neked is. Van olyan matracom, ami felfújja magát, mondtad, elhozom, aludjunk kint.

A kora reggeli napsütés melegíti az arcom, behunyam a szemem. Kezem az ölembe ejtem, nem tudom eldönteni, kihozzam-e a párnákat a bútorra, vagy úgylis mindjárt bemegyek, addig meg kibírom, hogy szúrja a seggem a nád.

Miért nem tud napok óta embert ölni, gondolkodom. Talán mert mostanában fegyelmezettebb és kiegyensúlyozottabb, nem idegesítik fel az emberek. Hajnalban kel, az ajtófélfába fúrt fémrúdon húzódzkodik, majd beakasztja a lábát, és megcsinálja a hasizomgyakorlatait. Karján és mellkasán gyöngyözik az izzadság. Testszaga összekeveredik a kukában megrohadt kajamaradék bűzével. Ezt inkább nem írom bele. Elég a csillogó test, imádni fogják a női olvasók. Nem baj, hogy pszichopata, lényeg, hogy szép legyen, a jóképű férfi főszereplő fontos, ez van a *Regényírás felsőfokon* ötödik fejezetében. Ha a főszereplő szép, a könyv eladható, mondja mindig a szerkesztőm is. Krimi vagy romantikus történet, mindegy. Sosem gondoltam volna, hogy zsáneríróként végzem. Szereti a reggelben, hogy csönd van, nem hallani

a szomszédos raktárépületek ipari zörejeit. Nyugodtan megborotválkozik, megvágja magát, hagyja a vért a mosdóba csöpögni. Elhúzom a szám. Ez kurva gyenge.

Felkelek, bemegyek a lakásba, visszaülök a gép elé. Újra j és f. *Hajnali öt. Felébred, ásítózik, beletúr a hajába, gépelem. Kiül az ágy szélére, csak egy boxer van rajta, arrébrúg egy üres sörösdobozt. Az nekigurul a fekete szemeteszsákba csavart holttestnek.* Vajon miért viszi haza a hullákat? Ezt még ki kell találnom. Vége a *Milk and Kisses* albumnak, helyette valami ugató, agresszív zene szól. Kikapcsolom. Kiveszek egy tollat az asztali fatörzs tolltartóból, karikákat firkálok a laptop melletti jegyzetfüzetbe. Miért viszi haza a nőket, akiket meggyilkol, írom a karikák alá.

Átgondolom a határidőt, egy hetet adok magamnak, hogy befejezzem ezt a fejezetet. A múlt héten is egy hét volt, meg azelőtt is. Ez a hét másfél hónapja tart.

Nem baj, ha az ember néha kicsit megengedőbb, mondtad időnként. Te is laszíthatnál, az elmúlt időszakban napi tíz órát dolgoztál folyamatosan, mostanában alig látlak. Járhatok folyton edzeni, hogy valamivel elfoglaljам magam, míg te a géped előtt ülsz, ha ez így megy tovább, olyan testem lesz, mint egy görög istennek. Igen, és a szerénységed is hasonló, mondtam, neveltünk.

Felnyalábolom a párnákat, kimegyek a teraszra, picit napozok, mielőtt folytatom. A ronda madár rendületlenül hordja az alapanyagot a fészekrakáshoz. Hoz még pár csikket, mikor jobban megnézem, nyírfakéreg. Néha egy-egy bogarat vagy kukacot is a társa csőrébe ad, annak élelemért sem kell elrepülnie. Ez csak a beetetés anyukám, mondom neki, szerintem ne éld bele magad!

Megcserélem a kaktuszt és a begóniát, letépkedem a megsárgult leveleket.

Fel akarom hívni Evelint, de péntekenként egész nap meetingel. Este hét előtt nem lesz elérhető. Üzenetet küldök, örülök, hogy nincs még elege belőlem. Vajon hányszor lesz még hajlandó végighallgatni ugyanazt a történetet?

A suliban egy könyvmoly volt, mesélte rólad, mikor kiderült, hogy ismeritek egymást. Igazi lúzer, nem csak a lányok, de még a fiúk is elkerülték. Mintha valami furcsa bűz párolgott volna belőle. Ahhoz képest milyen szépen kikupálta magát.

Bemegyek a lakásba, felveszem a bikinimet, rá a fehér strandruhám. Leülök a gép elé, nyitok egy új dokumentumot. Sötét volt a farkas gyomrában, gépelem. Kinyomtatom, elolvasom, gombóccá gyűröm, kidobom a kukába. Így tényleg jobb. Felkapom a jegyzetfüzetet, kiviszem a teraszra, listát írok azokról, akikkel nem akarok többet beszélni. Csak egy név jut eszembe. A perforálásnál kitépem a lapot, bemegyek a konyhába, a hűtőre mágnesezem.

A gyilkosom talán megvethetné az ilyesmit. Majd figyelek, hogy ezentúl mindig letépkedje a papírokat a hűtőkről. Gyerekrajzokat, pár soros üzeneteket, még a fotókat is. Szét fogja tépni mindet, majd esetleg a hullába gyömöszöli. Ilyenkor undorodik csak igazán mindenféle emberi érzelemtől. Talán a galambokat is beleírhatnám a regénybe. Akkor a foltos berepülhetne az ablakon, ellophatna néhány fecnit a fészeképítéshez. Vagy inkább mégsem.

Végigsimítok a karomon, szúr, le kellene szedni a szőrt. Kihozom az epilátort a fürdőből. Bedugom a készüléket a konnektorba, zümmögő hangot ad, ahogy bekapcsolom.

A gyilkosom felsötteste szőrtelen, csak azt borotválja, az arca mindig borostás. Arra jobban buknak a nők. A szépek, a csúnyák, az okosak, a buták, mindenki. Száz-

negyvenes IQ-val könnyű bárkit elcsábítani. A fickó, bár érzelmi analfabéta, intelligens. Tudja, mit kell mondani, mit akarnak hallani a nők.

Te is tudtad.

Ebből elég, döntöm el, inkább lesöpröm a teraszt. Bemegyek, megkeresem a *Four Calendar Café* című albumot, és maximumra állítom a hangerőt, hogy kint is jól lehessen hallani. Amikor vége, újra lejátszom. Aztán még egyszer. Ki kéne találnom, a gyilkosom mit szeret hallgatni, még mindig nem ismerem rendesen a fickót. Azt már értem, miért fúrja ki az áldozatai szemét csavarbehajtóval, nem tudom, a szerkesztőm észre fogja-e venni. Nesze neked szépség, meg látvány, érdemes lenne végre valami másra koncentrálni. Azt akarja, hogy a nők a lelkét is lássák, ne csak a testét.

Most komolyan, kérdeznéd, ha ezt hallanád. Ugye viccelsz? Szerinted melyik gyilkos vágyik ilyesmire? Hát az, amelyik erőből kényszerít másokat arra, hogy szeressék. Szerintem kicsit túlgondoltad.

Csörög a telefonom, nem veszem fel. Üzenet érkezik, Linda az, rég nem beszéltünk, valamikor összefuthatnánk, nagyon hiányzol, írja. Pár percig bámulom a kijelzőt, majd gépelni kezdek. Te is nekem, hazudom. Bemegyek a konyhába, beáztatom a lencsét, és kihozom a *Bűnös elméket* az éjjeliszekrényről. A könyvjelzőt tegnap a sorozatgyilkosok viselkedési mechanizmusaihoz tettem. Hátha találok valami használhatót.

Elszom a teraszon olvasás közben, azt álmodom, hogy a növények végtagokat növesztettek, és visszasétáltak oda, ahol reggel voltak. Kezükben csavarbehajtó. Arra ébredek, hogy fáj a bőröm, leégett a lábfejem. Talán be kéne mennem. Ideje lenne megírni, mit csinál a csávó a hullával. Hova a francba fogja tenni?

Talán eláshatná a nagybátyja kertjében, ahol szombaton és vasárnap dolgozik, ahogy állítólag te is tetted.

Ahelyett, hogy bekapcsolnám a gépet, elmosogatok, majd szárazra törlöm az edényeket, és mindent a helyére pakolok. A fürdőben körömvirágkrémeket kenek a leégett bőrömrre, majd meglocsolom a virágokat. Jól fogjátok érezni magatokat az új helyeteken, mondom nekik.

A telefonom 14:35-öt mutat, még pár óra, míg Evelin hív. Leveszem és bepakolom a fehér ruhámat a mosógépbe a bikinimmel együtt. Úgy indítom be, hogy csak ez a két darab van benne. A gyilkosom is sokat mos, muszáj ápoltnak lennie a randikon. Cserébe viszont nem takarít, a lakása olyan, mint egy szemétdomb. Ha sokat írok erről, kezdek undorodni saját magamtól. Lehet, hogy ezért nem írok sokat.

Vizet engedek a kádba, a peremre odakészítek egy üveg szilvalekvárt, és egy hosszú nyelű kiskanalat. A *Nők Lapja Pszichével* ülök be a habos vízbe, teljesen felesleges volt bekrémezni magam. Elolvasom a *Miért vonzódnak a rosszfiúkhoz* és a *Hallgass a megérzéseidre* című cikkeket, majd mikor ledobom az újságot a földre, észreveszem, hogy majdnem az egész üveg lekvárt megettem. Holnap veszek valami rendes édességet, felesleges azzal áltatnom magam, hogy nem eszem. A gyilkosom mindig szétket eszik, mielőtt útnak indul. Ezt a nyers hús kliséit is ki kéne cserélnem. Vagy lehet, hogy benne hagyom.

A törülköző bántja a bőröm, így inkább csak nagyjából felitatom a vizet. Nincs türelmem megvárni, míg megszáradok, félig vizesen bújok a pizsamámba.

Neked is volt nálam pizsamád, csak abban tudsz aludni, mondtad. Pedig csak megszoktad, hogy a gyerekeid előtt nem mászkálhatsz pucéran. Kár, hogy rólok és a feleségedről elfelejtettél szólni.

Facsarok citromot a konyhában és a szénsavas ásványvízbe öntöm. A víz kihabzik az üvegből, lefolyik az oldalán. A ríkító sárga konyhai papírtörülkövel itatom fel, nem emlékszem, mikor vettem, és nem értem, miért ezt az ocsmány színt.

Felgumizom a hajam, és visszamegyek a gép elé. Nyúlok a jegyzetfüzetért, összeírom, mit kell hétfőn elintéznem és megvennem. Tonhal mégsem kell, túl sok benne a higany, radírt keresek a fatörzsben, kiradírozom. Ahogy visszateszem a radírt, kezembe akad a rózsaszín rúzsom, felkenem. Forgatom a kezemben az aranyszínű hengert, vajon miért vettem meg, ez sem az én színem. Végigpörgetem a Facebookot, találok egy szerelmes verset. Kimásolom egy üres Word dokumentumba, kinyomtatom, elolvasom párszor. Nyomtatok belőle még egyet, azt gombóccá gyűröm, és a kukába dobom.

Szeretnék rágyújtani, sajnálom, hogy már nem dohányzom. Azért csak bemelegyek a fürdőbe, hátha maradt még elrejtve pár szál az egyik hajfestékes dobozban. Nem maradt, kidobom az üres dobozt. A gyilkosom sem dohányzik, utálja a szagát, a dohányos nők élve megússzák. A szárítóból kiveszem a ruhát, visszagyömöszölöm a bikini felsőjébe a szivacsot.

Most már végre tényleg dolgozom egy kicsit, döntöm el, csak amíg Evelin hív. Meg akarom nyitni a kutatómunkához elmentett linkeket, de nem tölt be az oldal. Matatok a rúternél, újra akarom indítani, véletlenül kikapcsolom. Míg feláll a rendszer, átrendezem a hűtőmágneseket.

A flip-floposat tőled kaptam, aznap aludtál itt először. Fáradt voltál, simogattad a térdem, ugye nagyon sok időt fogsz eltölteni velem, kérdezted. Más volt a hangod, mint egyébként. Nem volt benne akarat.

Mégsincs kedvem dolgozni, inkább megfőzöm a lencsefőzeléket. Míg felforr, elolvasom a *Ne akarjuk irányítani a férfiakat* című cikket a *Nők Lapja Pszichében*. Hiteltelennek találom, az újságot kidobom a kukába. Gyútok gyertyát és füstölőt. Szeretnék inni egy teát. Nem iszom, félek, hogy nem tudnék aludni tőle. Kimegyek a teraszra, útközben letörölöm a rúzsot. Az alsó szomszéd grillezik, nem hiszem el, hogy ez még mindig divat. Visszamegyek, rád keresek a Facebookon. Iránytűt tetováltattál a válladra, az égtájak helyén a gyerekeid nevének kezdőbetűi.

Bemelegyek a hűtőhöz, kihúzlak a nem kontaktálni listáról, írok neked egy üzenetet. Eldöntöm, hogy sosem lesz tetoválásom. Visszaírlak a listára.